Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

РЕПРОДУКТОР ЧУЖОГО ГОЛОСУ

— Чули?! «Голос Америки» передавав...

перець

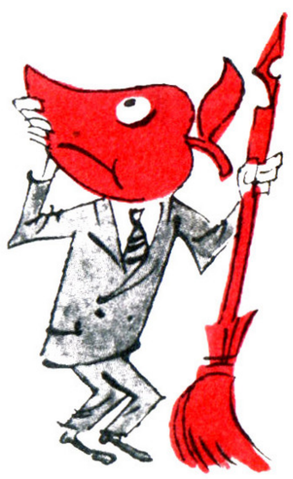

№ 11 (550). РІК ВИДАННЯ XXV Ціна 10 коп. КИЇВ. ЧЕРВЕНЬ 1965

КАНЦЕЛЯРСЬКІ ХАЩІ

НЕ СКЛАЛОСЯ у робітника Сахарова життя з дружиною. Спершу зійшлися, а потім розійшлися, як кораблі у морі. Ну що ж — буває.

Минув певний час, і колишня дружина Сахарова вдруге вийшла заміж. І дитину народила. Але жінці необхідно оформити розлучення з першим чоловіком.

Подала вона заяву до нарсуду Радянського району міста Києва. Розглянувши справу, нарсуд вирік — «розлучити». Обласний суд затвердив рішення первинної інстанції.

Довідавшись, що його колишня дружина вже оформила розлучення, Сахаров вирішив і собі одержати відповідного папірця, щоб бути вільним козаком.

У нарсуді Радянського району Сахарову люб'язно роз'яснили, що він не в ті двері поткнувся. І порадили звернутися до обласного суду.

Звернувся. Але там сказали, що й цього разу він не в ті двері зайшов. У рішенні нарсуду написано, що його колишній дружині розлучення оформили на тій підставі, що він, тобто гр-н Сахаров, вважається «безвестно отсутствующим».

І розповів тоді «безвестно отсутствующий», що він, Сахаров Леонід Андрійович, дійсно кілька років працював у північних районах Союзу, а тепер повернувся до Києва, прописався і працює на заводі «Ленінська кузня» слюсарем.

Хоч «відсутній» Сахаров уже був «присутнім», йому нагадали оту саму істину: що написано пером, того не виволочиш і волом. І порадили, щоб тепер уже він, Сахаров, порушив справу про розлучення.

Зрадів чоловік. Оформив відповідні документи і подав заяву про розлучення до нарсуду Московського району — по місцю проживання його колишньої дружини. І суд вирік: розлучити.

Член обласного суду т. Пшенична М. Г., до якої потрапила справа, роз'яснила, що затвердити рішення нарсуду Московського району можна, якщо нарсуд Радянського району скасує своє рішення про те, що він, Сахаров, «безвестно отсутствующий».

Нарсуддя Радянського району т. Барчук В. В., вислухавши скаржника, поспівчував йому, але сказав, що закон — є закон! Треба, щоб районна прокуратура внесла протест на неправильне рішення нарсуду. Аж тоді нарсуд зможе скасувати своє рішення.

І почався в Сахарова новий етап ходіння по муках. Довго ходив, добре ноги набив, а так нічого й не добився.

Після довготривалої перерви пішов він знову оббивати пороги. Почав з міської прокуратури. Там його потішили: сказали, що нічого йому знову даремно час гаяти і нервову систему псувати. Новий цивільний кодекс ясно каже, що в даному випадку нарсуд сам має право скасувати своє рішення. Нехай, мовляв, у суді не мудрують, а добре все влаштують.

Прийшов Сахаров до нарсуду Радянського району, а там йому сказали, що, якби вони й хотіли щось зробити, так нема за що рук зачепити: його справа Б-5-81-93 зникла.

І подався Сахаров у новий марафон. Бачили його в експедиції облсуду і канцелярії, проник він до секретаря колегії у цивільних справах, прорвався і до старшого секретаря облсуду. Усі шукали ту злощасну папку під номером Б і так далі і нічого не знаходили. Не справа, а зачарований скарб!

Стомився Сахаров так, що вже й ходити не міг. Він сів... і написав скаргу до республіканської прокуратури.

Ех, як пішло, як покотилося по інстанціях: все від вищої та все до нижчої. А справа, як у воду впала.

І пішов тоді Сахаров до «Перця».

Секретарі суду Радянського району тт. Геєр Р. О. і Рибак О. М. в присутності судді Барчука В. В. почали тлумачити представникові редакції те ж саме, що вже не раз Сахарову тлумачили: народний суд не має права скасовувати своє рішення — це може зробити тільки вищестояща інстанція. Значить, ота сама справа, яку всі ловлять, як жар-птицю, може бути тільки в обласному суді...

— Так що ж це виходить? — запитали ми працівників суду.— Знову починати казку про білого бичка? Шукайте справу в себе!

Пошукали. І знайшли! В архіві суду! Уже вона й пилом припала, бо загнали її туди ще в листопаді 1964 року.

— Все ж таки знайшлася?! Навіщо ж тепер згадувати про те, що минуло? — скажуть ті, кому хотілось би забути цю обурливу історію.

А хіба можна байдуже пройти мимо неї? Це ж хороший вузлик декому на пам'ять.

Закон — є закон, і його треба знати. Суддя т. Барчук не знав, не відав, що є стаття 20, яка давала йому право без тяганини скасувати своє рішення. Бог з ним! Можна дати судді в руки новий цивільний кодекс, і нехай він уважно його прочитає.

Але чому ніхто з працівників юстиції, які були причетні до цієї справи, ще на перших кроках не дав Сахарову розумної і єдино правильної поради, а кожен ганяв скаржника, як того зайця, примушував його безкінечно відриватися від роботи на заводі?

Наші суди — високі, справедливі установи. І дуже прикро, якщо зустрічаються там люди, в яких душа обросла канцелярським мохом.

Л. ГРОХА,
К. ДІДЕНКО.

Мал. БЕ-ША

Як реагували на анонімки в кам'яному віці.

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА

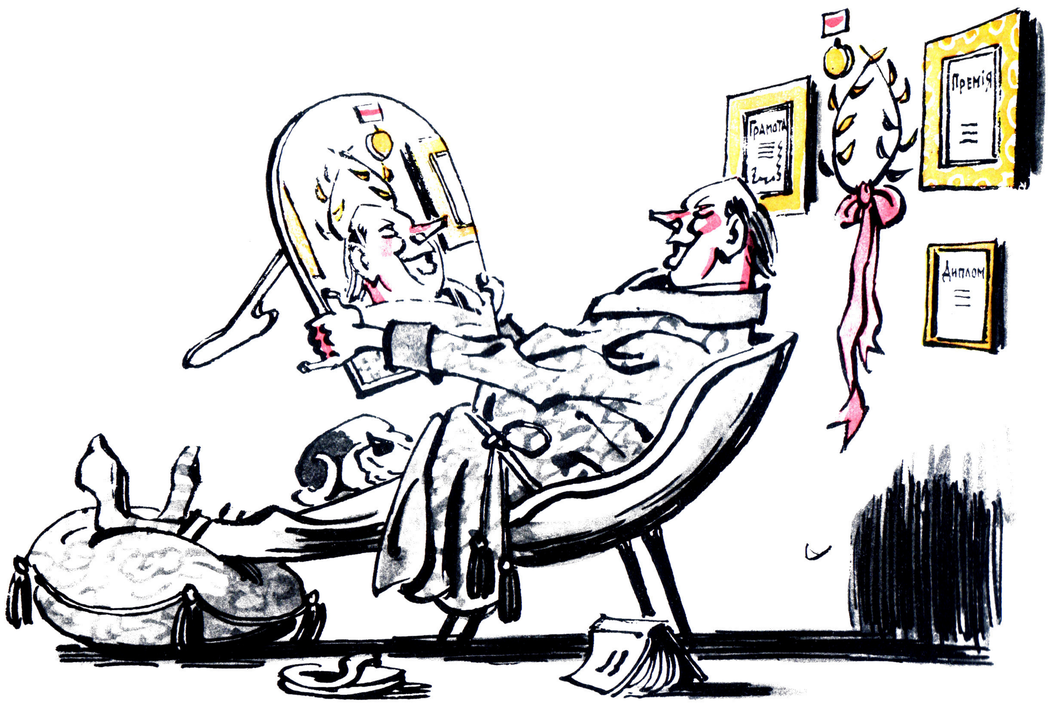

Його погляд вперед.

perec-ua.
perec-ua.

УСІМ! УСІМ! УСІМ!

ПЕРЕЦЬ оголошує загальну мобілізацію гумористів, темістів, карикатуристів.

На збірні пункти з'явитися всім — з новими гумосками (у віршах і прозі), темами до карикатур і карикатурами.

Усім мобілізованим взяти участь у ВСЕПЕРЧАНСЬКОМУ КОНКУРСІ на кращу гумореску, тему до карикатури та карикатуру.

Кращі твори, вміщені в журналі, будуть премійовані.

Усім мобілізованим надсилати смішні гуморески, гострі теми та влучні карикатури на адресу: Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Редакція «ПЕРЦЯ» з поміткою «НА КОНКУРС».

ШТАБ КОНКУРСУ.

КАРУСЕЛЬ

Відомий кінематографічний прийом: кінострічка в апараті заряджена задом наперед. І тоді на екрані глядачі спостерігають дивну картину. Машини рухаються заднім ходом, газована вода, замість литися в горло споживачеві, виливається назад у склянку, а будинки на очах розбираються на окремі цеглини.

Уявіть, наприклад, подібну кінорозповідь про міський парк культури і відпочинку в Буську на Львівщині. У перших кадрах глядачі побачили б зразковий парк з дитячим майданчиком, з містечком розваг, де можна покружляти на каруселі, погойдатися на гойдалці, поміряться у спритності на «гігантських кроках». Глядачі побачили б, як алеями того парку серед квітів і трав блукають закохані, як на лавках відпочивають пенсіонери. А потім...

У наступних кадрах викопується карусель, котиться у напрямі паркана і тут застигає, щоб іржавіти. Розвалюється гойдалка, руйнується дитячий майданчик, викорчовуються стовпи «гігантських кроків». Ніби вітром здуває лави з мальовничих алей. І, нарешті, розбирається паркан, що відділяє парк від пасовиська. Тепер не мешканці міста вдихають аромати квітів, а кози і корови безцеремонно заходять на територію парку культури, щоб культурно пожувати травичку.

Тільки не спіште сміятися. Це не кінематографічний жарт. Події, що розгорталися на території Буського парку, викладені тут у хронологічній послідовності.

Був колись директор парку. І був колись у парку порядок.

Вирішили у міськраді: навіщо в парку директор? Звільнили директора і передали парк комунгоспові. Завідуючий комунгоспом т. Семчишин, засукавши рукави, взявся за роботу: вирив ямку під карусель. Потім... потім парк передали під нагляд директора Будинку культури т. Вікторовича. Директор будинку культури теж засукав рукави і... передав своє директорське крісло т. Завалію. Той, мов естафету, т. Дульському...

Мінялись крісла, мінялися в кріслах. Змінився й парк. І так змінився, що потрібні чималі зусилля, щоб поновити те, що було тут три роки тому.

Дивиться у вікно кабінету голова міськради т. Заєць (а парк під самісінькими вікнами), вслухається в задоволене мекання кіз і думає над тим, кому б ще доручити парк. Може, керівникам пивоварного заводу? Теж недалеко від парку розташований...

А. РУМЯНЦЕВ,
персональний пенсіонер.

ВІСТІ З ПОТАЙНОЇ КИШЕНІ

Аж не віриться, що в наш вік так легко зробити відкриття. Оце днями ми всією редакцією перегортали словники — нові й старі — й несподівано для себе виявили, що всі вони вперто замовчують таке популярне слово, як «загашник».

А хто не знає, що це — звичайнісінька потайна кишеня, якою користувалися ще наші прапрапрадіди, коли ставали жонатими людьми і мусили приховувати якусь дещицю з свого бюджету від своїх благовірних супружниць...

Щоб запобігти сімейним неприємностям, зразу ж скажемо, що від своєї дружини Федір Федорович Петриченко грошей не приховував.

Він їх приховав від держави.

І не так, щоб дуже вже багато приховав — всього лише кілька десятків тисяч карбованців.

Це, розуміється, справа нелегка, але ж на те Федір Федорович бухгалтер. І неабиякий, а — старший бухгалтер заготконтори Скадовської райспоживспілки Херсонської області.

Що робить контора, коли достигають знамениті херсонські кавуни?

Заготовляє їх і відправляє споживачам.

А що о тій порі робить Федір Федорович?

Він теж заготовляє. Але не кавуни, а грошові резерви. Ось він, наприклад, виставляє рахунок Київському «Гастроному». Все чин-чином: така-то кількість кавунів, такого-то сорту, у такій-то ціні — всього на 39.745 карбованців. Це — для «Гастроному».

А для себе, для своєї бухгалтерії, — дещо інша документація: вага кавунів тут стоїть та сама, а сортність трохи нижча. Само собою, що й ціна відповідно знижується, і загальна сума. Вона дорівнює вже не 39.745 крб., як це було написано в рахункові для «Гастроному», а лише 19.013 карбованцям. В результаті такої операції 20.732 карбованці, вискочивши з державної каси, лягають на спочинок у м'якенький бухгалтерський загашник. Невдовзі тим же крученим маршрутом туди потрапляє ще й ще не одна тисяча...

Та одне діло — створити грошовий резерв, і зовсім інше — скористатися ним.

— Як би виловити ці грошики? — сушив собі голову Федір Федорович Петриченко. — Як би перекласти їх у власну кишеню?

Довго думав. Аж поки не прийшов на допомогу Микола Іванович Пильгуй — старший бухгалтер сусідньої Новокаховської міжрайбази.

— Як виловити? — хитро усміхнувся він. — Та це таке діло, що його і з півлітрою не розбереш... Однак, щось зробити можна.

І він таки зробив.

Він виписав своєму скадовському колезі не одну, а два десятки півлітрів горілки. Але зауважив, що, на його погляд, ром більш калорійний. Федір Федорович з ним погодився і взяв ще 48 пляшок угорського рому. А на закуску прихопив 120 банок фаршированого перцю. От тільки одне його мучило — як оформити всю цю покупку. Микола Іванович Пильгуй і тут показав себе як досконалий знавець фінансової справи.

— Перекажеш гроші ніби за мішкотару, — порадив він Петриченкові.

Звичайно, Федорові Федоровичу пальця в рот класти не треба. Все зрозумів з півслова. І хоч ніякої мішкотари він й уві сні не бачив, а гроші за неї справно переказав. 312 карбованців і 78 коп. Рівно стільки, скільки коштують ром, горілка і перець.

Та що ті 312 карбованців... Краплина в океані! Адже в загашнику, створеному старшим бухгалтером Скадовської заготконтори, лежать грубі тисячі.

— Ні, — повчально сказав йому Микола Іванович Пильгуй. — Чайними ложечками океана не вичерпаєш.

— А що ви можете запропонувати?

І високі договірні сторони, детально обміркувавши справу, домовилися, що розроблять скарб..., чи то пак загашник, вони будуть на паритетних засадах: Федір Федорович переказує гроші торговельним базам за нібито куплений товар, а Микола Іванович той товар знову перетворює на гроші. Але ці гроші, ясне діло, вже пурхають прямо в гаманці обох старших бухгалтерів.

Отак у них і завертілося.

Діла йдуть. Заготконтора пише. Пише серед іншого і банківські перекази, з яких тільки декотрі викликають ніжні почуття в душі Федора Федоровича Петриченка. Адже він своє діло знає. Він не забуває, що цих переказів жде не діждеться Микола Іванович Пильгуй.

Та довго ждати йому ні разу не доводилося. Старший бухгалтер Скадовської заготконтори забудькуватим ніколи не був. Він про себе дбав і про новокаховського дружка не забував І раптом...

І раптом потайна кишеня розпоролася. Десь, на якомусь шві, урвалася ниточка, і, очевидно, через дірку, що з'явилася, випав банківський переказ Скадовської заготконтори на 2100 карбованців, адресований Новокаховському міськторгу. До переказу було підколоте доручення на одержання товару, видане на пред'явника одним з сільських споживчих товариств Скадовського району. Це доручення чомусь привернуло до себе увагу окремих працівників міськторгу. І, придивившись, вони побачили, що це липа... Тоді вони захотіли познайомитись з пред'явником доручення. А його, уявіть собі, вже і слід прохолов. Тільки спина в дверях замиготіла. Декому, однак, здалося, що дуже вона нагадувала спину Миколи Івановича Пильгуя.

Коли і ми виявили бажання подивитися на цю спину, то почули:

— Миколи Івановича вже у Новій Каховці нема.

— А де він?

— Сидить...

— Ну!.. — з полегшенням зітхнулося. — Давно пора!

Але нас перебили:

— Він сидить у Херсонському обласному управлінні торгівлі у кріслі головного бухгалтера.

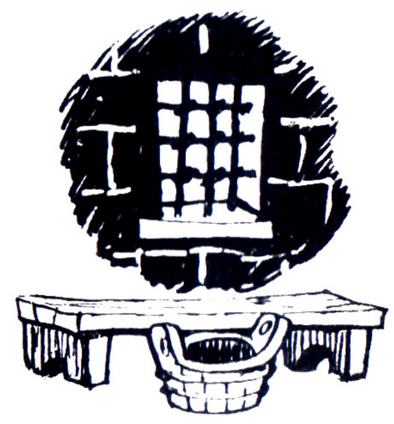

От що значить бути бухгалтером з головою. Тепер з куценьким районним загашником до нього не потикайся. Не ті масштаби. Тепер обласну потайну кишеню йому давай!

А що з Петриченком?

Федір Федорович теж, уявіть собі, проситься на висування.

Г. БЕЗБОРОДЬКО,
спец. кор. ПЕРЦЯ.

Херсонська область.

Мал. Л. БОЙКА

Без слів.

Телеграфне агентство Перця

ТРАГЕДІЯ З НОСОМ

Трагедія гоголівського майора Ковальова, який втратив ніс, ніщо в порівнянні з трагедією, яка сталася у Лебединському мішторзі Сумської області. Тут було втрачено аж 200 штук носів. Правда, ці носи були не живі, а залізні і належали оцинкованим садовим поливальницям. Де виробляються такі чудо-поливальниці, встановили легко — на них марка Гайсинського заводу оцинкованого посуду (Подільський раднаргосп). Важче встановити, чим гайсинські бракороби припаювали носи до поливальниць.

Експерти вважають, що вони припаювали їх тією речовиною, яка часом блищить у малих дітей під носом.

РЕНТАБЕЛЬНІСТЬ МОЧАЛКИ

ЧОРНОБИЛЬ, Київської області. (ТАП). Тут, у с. Корогоді, закінчила роботу група економістів, яка опрацьовувала тему: «Рентабельність мочалки — фундамент лазні». Місцеві дослідники, на чолі з головою колгоспу Бойком Петром Савичем, науково довели, що ні мочалка, ні шайка, ні березовий віник не є рентабельними для господарства. Тому прийнято конструктивне рішення: банщика не тримати, лазню закрити, приміщення поступово розібрати.

План розтягнення лазні виконується з перевищенням: уже нема ні дверей, ні вікон, ні внутрішнього обладнання.

У районі корогодським дослідникам не влаштували ні бані, ні навіть холодного душу.

СОРОМЛИВИЙ «САПФІР»

«Сапфір» — таку назву дістала нова тканина для жіночого одягу, що її почав виробляти Дарницький шовковий комбінат. За відгуками покупців, «Сапфір» багато чим нагадує живу тканину: він, наприклад, має властивість червоніти. Щоправда, трапляється це з ним тільки тоді, коли його опускають у воду і перуть.

Як достеменно стало відомо, червоніє «Сапфір», в основному, за бракоробів, що, втративши сором, випустили його з таким нестійким забарвленням.

ЗМАГАННЯ У НОЧВАХ

ІВАНО-ФРАНКІВСЬК. (ТАП). Щоразу після дощу на вулиці Марка Вовчка відбуваються цікаві змагання веслувальників. Цікаві тим, що ні старт, ні фініш точно не визначені. Кожний мешканець стартує біля воріт свого будинку й фінішує там, де починається сухе. Того сухого на вулиці дуже мало, бо всю її, ніби суцільний котлован, заливає.

Вже кілька років успішно судить змагання завідуючий міськкомунгоспом т. Леознов.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

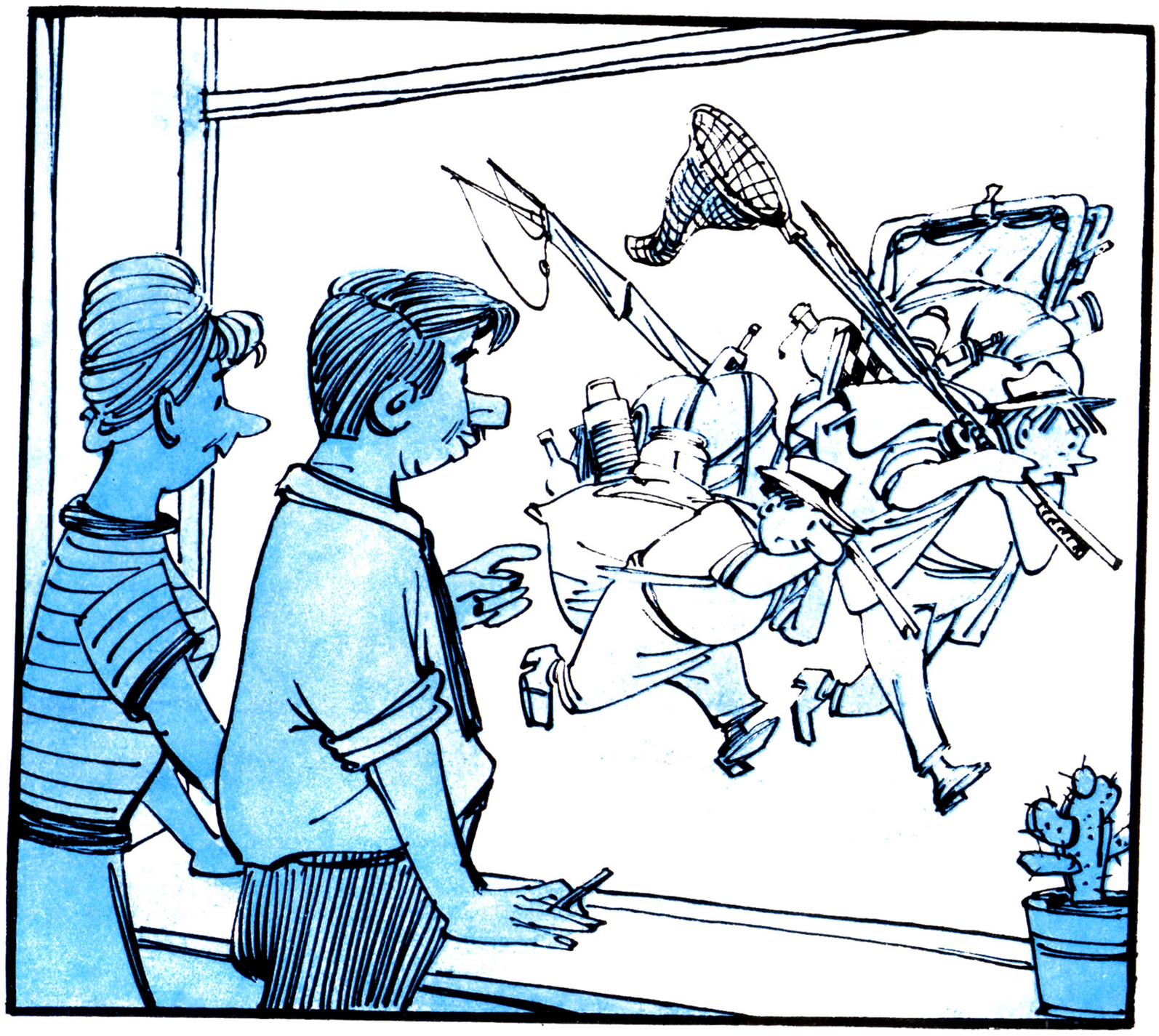

— А Петренко з Іваненком, видно, знову на бюлетені...

ВИПРАВДАВСЯ

Одного разу попові сказали, що один селянин у піст їсть скоромне.

Викликав піп селянина та й питає:

— Це правда, що ти їси скоромне?

А той йому:

— Я чув, що й ви їсте скоромне.

— Я їм, бо дуже слабий, — каже піп.

— А я їм, щоб не заслабнути, — відповів селянин.

Повідомив В. Д. БІЛІНСЬКИЙ з с. Кукавки, Могилів-Подільського району, Вінницької області.

НЕ ВИТРИМАВ

У кутку на базарі примостився торговець іконами. Пройшло багато часу, а товару його ніхто не купує. Нарешті підходить одна бабуся і питає:

— В якій ціні ікони?

Торговець подивився на неї недовірливо і буркнув:

Народні усмішки

— Микола угодник — три карбованці, матір божа — два, а цей малий чортик, — і показав на младенця Ісуса, — 50 копійок.

Повідомив М. ГРИЦАК з с. Головецьке, Старосамбірського району, Львівської обл.

В КУПЕ

— Як вас звати? — запитав ввічливо студент молоденьку сусідку.

— Перестаньте! Читаєте і читайте! — різко буркнула та.

А трохи пізніше:

— Пробачте, а вас як звати? — запитала дівчина.

— Ваш тезка, — не відриваючись від газети, байдуже відповів студент.

Записав Олег ЗИМОК, студент Львівського медичного інституту.

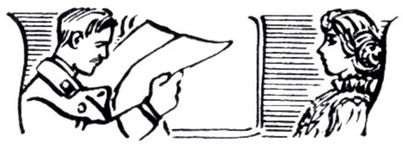

ЦЕ ЩЕ ДОБРЕ...

До відходу поїзда залишалось кілька хвилин. Один чоловік дуже поспішав. І, не роздивившись, так ударився головою об вагон, що аж в очах потемніло. Коли підвівся, побачив на вагоні напис: «М'який». Схопившись руками за голову, він ледве промовив:

— Це ще добре, що об м'який вдарився...

Повідомив А. НАГРЕБЕЦЬКИЙ з с. Плебанівки, Шаргородського району, Вінницької області.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

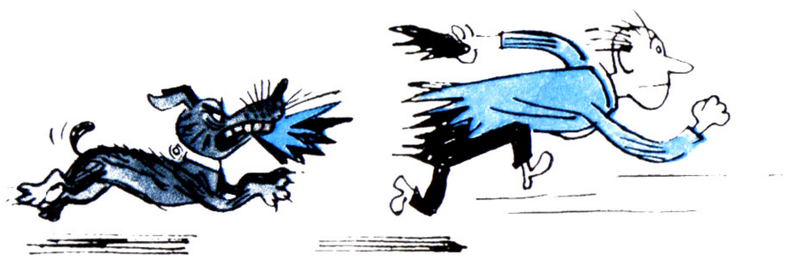

Без слів.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

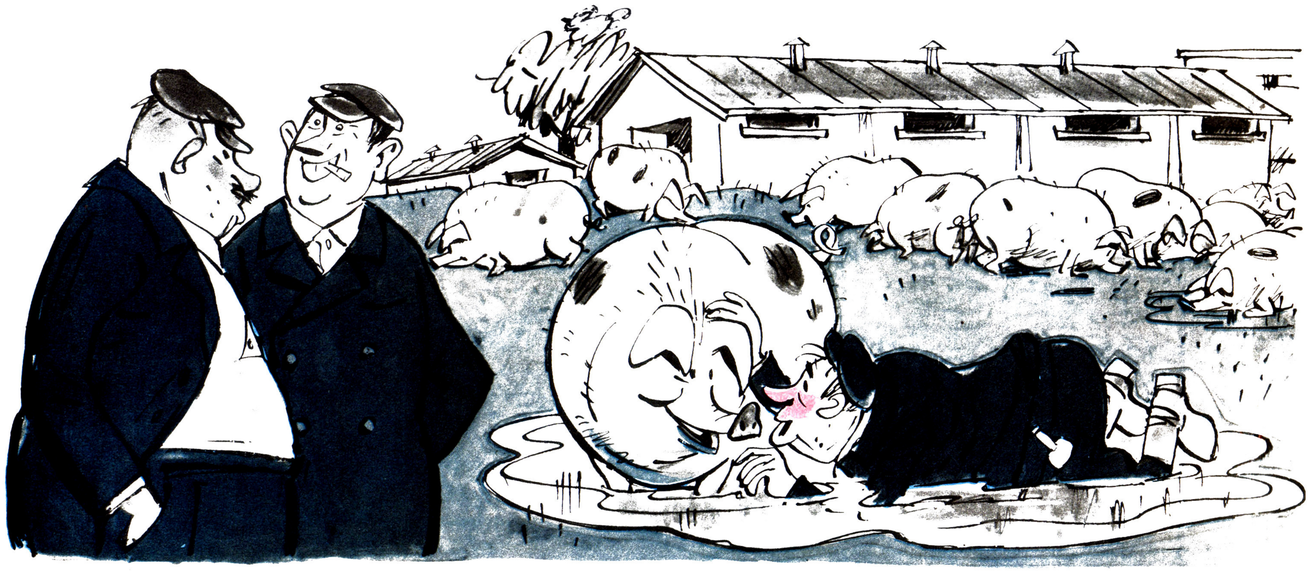

— От і призначили б його завфермою: бачите, як він у свинях кохається.

РИБАЛЬСЬКА ЮШКА

Вечірня «зорька», рибальська юшка — і ніде нічто ані шелесне. Тільки деколи над головою пролопотить важкий крижень і впаде грудьми на тихе плесо десь там, за комишами. Або зачерпнеш позачергово юшки, стукнувши ложкою по казану, і знову тиша, і знову спокій.

І чого тільки в цей час не наговориш, чого тільки не наобіцяєш, сьорбаючи на свіжому повітрі справжню рибальську юшку. І як тільки наївся, так тебе, як і рибалку, тягне на якісь вигадки. З язика вже ніби не юшка, а мед словесний. Так і тече, так і тече. Ти говориш, а тебе слухають. І знову анішелесь, і тільки сьорбання юшки порушує цю вечірню тишу над спокійним плесом 300-гектарного ставка «Конела» у птахорадгоспі «Острожани», що на Черкащині.

І знову тиха, невимушена розмова:

— Вам потрібні гребля і шлюз? Матимете шлюз, не мине й року, — каже представник республіканського тресту «Укррадгоспспецбуду» т. Федосов. — А поки що спускайте воду, висушуйте став.

Потім юшка кінчається. Розмови втихають. Федосов сідає у машину і мчить на Київ. Не подає голосу тиждень, місяць. Незабаром і рік мине, а т. Федосов мовчить. Пишуть папірці, а він відповідає: «Юшку їв. Навіть пахощі її мені досі вчуваються, а щоб ото обіцяв греблю та шлюз на протязі року побудувати, — вбийте, не пригадую. А якщо, може, й справді говорив, то не моя в тім вина. Все те через юшку. Багато насьорбався».

І думає тепер директор птахорадгоспу «Острожани», що на Черкащині, як би т. Федосова ще раз заманути до себе. На вечірню «зорьку», на рибальську юшку. На цей раз з «Перцем». Вже й риби морської купили для навару і паморочку качат намітили, а от води в ставку й на юшку не зачерпнеш. Де ж ти розводитимеш ту рибу (3000 центнерів у 1965 році за планом), над яким плесом юшку потрійну варитимеш?

Але тов. Федосов мовчить, нічого не радить, наче в рот юшки набрав.

І. ПРИМИЧ,
старший зоотехнік птахопрому УРСР.

БАЄЧКИ У ПРОЗІ

ОБРАЖЕНА

— І де ти взявся на мою біду, — бурчала Тінь на свій Будинок. — Тільки сонце мені затуляєш, і глянути на нього через тебе не можу.

ЗНАЄ СОБІ ЦІНУ

Каламутна вода хвалилася:

— Я така ж, як і проста джерельна вода, але ще й колір маю.

ЗНАЙШОВ ПОРАДНИЦЮ

— Порадь мені, як виховувати дитя — таким вередливим і тупим зростає, — прохав Осел Зозулю.

Микола БУРДА.

с. Ганнівка,
Братського району,
Миколаївської області.

Никон БУГАЄНКО

„Знаменитолог"

Був запашний травневий вечір. Ми з доктором Коноваленком сиділи у вагоні поїзда Сімферополь — Київ. Я стояв біля відчиненого вікна, вдихаючи густий запах черемхи, що цвіла у скверику перед вагоном, а Коноваленко, лежачи з цигаркою в зубах на м'якому дивані, розповідав кримські новини.

— Це просто неймовірне! — говорив він, захлинаючись від захоплення. — Зробити таку операцію в умовах звичайного санаторію! Якби мені сказали, що її зробив не Агносов, а хтось інший, я, як хірург, не повірив би. Але Петя Агносов... Це винятковий талант серед талантів. Ще коли ми з ним вчилися в інституті, я пророчив йому велику кар'єру.

Хто знає близько Коноваленка, той знає і його хворобу. Він колекціонер. Не філателіст і не нумізмат, а, так би мовити, знаменитолог. Він колекціонує знаменитості. Всі його друзі — це визначні діячі, таланти, знаменитості. Всі вони його дуже люблять, при зустрічах з ним цілуються, а прощаючись, плачуть отакими, як горох, слізьми.

— Ось учора був у Борі Патона... інтересний чолов'яга... А які шашлики робить! — отак звичайно починає розмову Коноваленко, а потім, нанизавши, як шашлик на паличку, ще кілька відомих прізвищ, гляне на годинника й скаже:

— Я й забув, що треба бігти до Миші Коломийченка. Думаємо вискочить кудись в ліс ок подихать повітрям... Саша Корнійчук обіцяв приєднатись.

Скаже отаке, а ти стій та й думай: правду він каже чи бреше, бо за ним і таке й таке водилося. Не станеш же дзвонити, скажімо, академіку Патону і розпитувати, чи був у нього вчора Коноваленко.

Сьогодні в центрі уваги професор Агносов, який, перебуваючи в Криму, нагодився на автомобільну катастрофу і врятував життя одному видатному ленінградському вченому. Про це докладно розповідала кримська обласна газета. Та для Коноваленка це був тільки привід, щоб розпочати довгу і на його погляд цікаву розмову про свою дружбу із відомим професором, якого він знає майже з пелюшок. В той час, коли Коноваленко дійшов десь до половини біографії хірурга Агносова, в купе зайшов середнього зіку кремезний чоловік з інтелігентним обличчям. Поклавши на полицю жовтенького саквояжа, він сів у кутку і розгорнув газету. Скориставшись з невеликої паузи, яка виникла з появою нового пасажира, я зробив спробу перевести розмову на якусь іншу тему, щоб відпочити від Коноваленка.

— А ви ж казали колись, — зауважив я, — що випадкові збіги в житті людей не відіграють ніякої ролі. Виходить, що це не так? Уявіть собі, скільки б втратила наука, якби в момент катастрофи не було там Агносова.

В ту мить вдарив другий дзвінок, і поїзд наш, покинувши осяяну світлом платформу, рушив у дорогу, а Коноваленко, перейшовши на філософські рейки, вирушив у свою безкінечну словесну подорож. Енергійно жестикулюючи, він доводив нам, що випадковість існує лише як вияв закономірності, що все на світі дається людині власним горбом, важкою працею.

— А от я вам наведу приклад, — сказав, кашлянувши, третій пасажир, — який свідчить про те, що випадковість може відіграти в долі людини вирішальну роль. Ви говорили тут про врятування ленінградського вченого. А чи відомо вам, що, якби не одна банальна випадковість, то професор Агносов не став би професором, а тому, природно, і не врятував би вченого. Виходить, що все в нашому житті — це грандіозна сітка випадковостей, хоч і зумовлених певними законами.

— Ану послухаємо, — сказав, весело підморгнувши мені, Коноваленко.

— Коли Агносов вступав до мединституту,— вів далі пасажир, — був величезний наплив. Провалитися на екзаменах тоді було дуже легко. І він провалився. Провалився, та не здався. Пішов працювати санітаром. Через рік знову подав документи і знову не пройшов за конкурсом, але перед тим, як знову ставати санітаром, він зайшов до директора інституту: «Мені вдруге не повезло, — сказав він, — а я дуже хочу стати лікарем». — «Таких дуже багато», — відповів сухо директор. «Багато то багато, — сказав хлопець, але що я скажу своєму дядькові? Не можу ж я повторити ваших слів про те, що таких багато. Адже він сказав, що я обов'язково вчитимусь». — «Стривайте, а як ваше прізвище?» — запитав директор. «Агносов». — «Агносов? Племінник товариша Агносова?» — «Племінник». — «То чого ж ви мені раніш не сказали? Сідайте, будемо щось думати. Та що тут довго думати? Вважайте себе зарахованим і приходьте першого числа на лекції. А дядькові передавайте від мене привіт». Так Агносов став студентом. Правда, вчився дуже сумлінно. Коли перейшов на другий курс, з'явилася його фотографія на дошці пошани, а потім пішло... Хвалять хлопця, де тільки можна, а він ще більше працює. І от одного разу директор, знайшовши слушний момент, доповів голові облвиконкому Агносову, що його племінник не студент, а золото. «Який племінник? — здивувався голова облвиконкому. — У мене взагалі немає ніяких племінників». Директор скипів і другого дня викликав до себе раба божого Агносова. «Ну як там поживає твій дядечко?» — «Та, слава богу, нічого», — каже Агносов. «А де він працює?» — «Зараз сторожує в колгоспі, а раніше був їздовим». — «А чому ж ти мені тоді не сказав, що він сторож?» — «По-перше, тому, що ви мене не питали, а по-друге, тому, що він тоді був їздовим». — «Так це він сказав тобі, що ти будеш вчитись?» — «Він». Поговорили отак та й розійшлися. А інститут Агносов закінчив з відзнакою.

— І ви вірите, — вставив Коноваленко,—що таке насправді було з Агносовим?

— Глибоко переконаний, — сказав той, всміхнувшись, — бо було це особисто зі мною. А тепер давайте познайомимось: професор Агносов.

— Ти бач, які бувають збіги, — глухо мовив, подаючи руку, Коноваленко.

* * *

Після того він ніколи більше не розповідав мені про своїх знаменитих друзів і навіть уникав зустрічей. Та одного разу ми зустрілися на Хрещатику. Потиснувши руку, Коноваленко глянув на годинника, мовляв, поспішаю, і постать його враз потонула в натовпі, який вливався в глибину підземного переходу. Це було в день народження Сидора Артемовича Ковпака, і я зразу догадався, що він поспішає до нього на обід.

Dadzis

ГУМОР НАШИХ ДРУЗІВ

Малюнки з латиського гумористичного журналу «ДАДЗІС» (м. Рига)

— Ми вже повинні траншею тут рити, а вони ще й досі асфальтують.

— Ваша дружина просила передати, що рибу вона вже купила.

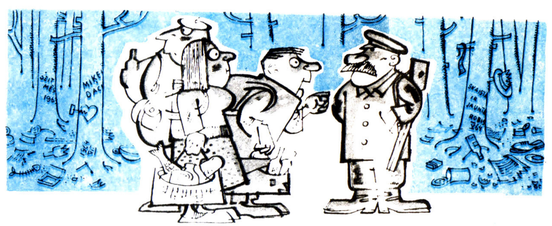

— А вовки тут водяться?
— Ні.
— А свині?
— По неділях трапляються...

— Ану киш із яєць! Інвентаризацію будемо робити!

— Скільки років ви завідуєте базою?
— Зараз полічу.

— Оскільки потерпілий міг самостійно прийти на засідання товариського суду, винуватцеві на цей раз досить зробити зауваження. Це йому буде добра наука.

Фотомонтаж Ю. КОЗЮРЕНКА

Лице американської агресії у В'єтнамі.

ШАБАШ ВІДЬОМ

Недавно в Англії відбувся другий міжнародний шабаш, чи то пак, конгрес відьом. Це не жарт, а факт.

Оці так звані відьми живуть на Заході цілком легально. Повідомляючи про конгрес, англійські газети висловили здивування з одного лише приводу: головна англійська відьма міс Сібіл Лік прибула на конгрес на вертольоті. А погода була гарна, і вона могла без перешкод прилетіти верхи на мітлі. До речі, на мітлі чомусь жодна не прилетіла. Видно, застарів цей вид транспорту.

І. АВІАН

КОЛИ ДВОЄ СВАРЯТЬСЯ...

Я ВВАЖАЮ, що дитина належить на 70 відсотків батькові і лише на 30 відсотків матері. І якщо навіть з бухгалтерського, материнського, батьківського і будь-якого іншого погляду це твердження не є ідеальне, воно, проте, цілком відповідає моїм переконанням. Хоч заздалегідь знаю, що мало хто погодиться з такою родинною математикою, я все ж стою на своєму.

Дитину, правда, народжує на світ мати. Але хто її в люди виводить? Батько. Тобто я. Хто її годує? Ви скажете — мати. А якщо я годую матір, себто даю гроші? Якщо батько не дасть грошей, — не їстиме мати, не їстиме й нащадок. За це батькові належить надбавка, бодай на 10 відсотків? Звичайно, належить.

Отже, мати народила немовля. Але яке воно? Абсолютно голе! Влітку це ще сяк-так, а взимку? Хто купує йому спочатку пелюшки, потім всякий одяг, а далі кравatку-метелика? Батько! Мати його породила, батько його одягає. Це збільшує права батька ще на 10 відсотків. Що, правда? Дякую! Чого ж годі моя дружина наполягає, що батьки повинні виховувати дитину нарівно? Ні, шановна, ні. Виховую дитину я! І тільки я! Ті 70 відсотків, про які я говорив, дають мені на це право, дорогий Джіджел.

Отже, синку, сідай коло мене. Ти вже чималий хлопець, тобі вже 6 років. Слухай уважно. Якщо ти слухатимеш тільки мене, твого татуся, я куплю тобі багато подарунків. Що тобі купити, любий синку?

— Іншу мамочку!

— Як це іншу мамочку?

— А так, бо ця мамочка вчить мене не робити того, що вимагаєш ти, а ти вчиш мене не робити того, що вимагає мамочка. Якщо у мене буде запасна, як у футболі, «мамочка № 2», то вона навчить мене, кого слухатись: тебе чи «мамочку № 1». І тоді рахунок буде не 1 : 1, бо я ж не знаю, кого слухатись, а стане — 2 : 1. А якщо я тебе зараз послухаюсь, ти даси мені шоколадку «Цирк»?

Звичайно, даю йому шоколадку. Навіть дві. Одну, щоб слухався мене, другу, щоб не слухався мамочки. А тому, що Джіджел кмітливий хлопчик, у нього є вже сім різних шоколадок у запасі. Не вистачає йому лише однієї — «Снігуроньки». Та ось з'явилася і вона... З'явилась моя дружина. Вона за дверима слухала мій урок виховання, і тепер стоїть перед нами бліда-бліда, біла, як Снігуронька. В її очах спалахують блискавки, вона ладна вбити мене своїм поглядом. Це щастя, що лише поглядом, інакше мій Джіджел втратив би батька й лишився з однією лише «мамочкою № 1». А вона, «мамочка № 1», зовсім не вміє його виховувати.

Дружина хапає дитину за руку і тягне її до сусідньої кімнати.

Тепер виховує вона, а я підслуховую під дверима.

— Джіджел, що тобі казав татусь?

— Щоб я слухався тільки його.

— А мене?

— Буду слухатись і тебе, якщо даси мені шоколадку «Снігуронька».

— Я дам тобі дві шоколадки, якщо...

— Знаю, знаю, якщо я не слухатиму тата. Ні, мамуню, це мені не підходить. За одну шоколадку сваритися з татком? Він же мене може відлупцювати. От якщо ти даси мені три шоколадки і цукерки з начинкою, то, може, я й спробую ризикнути!

— Ах ти, нахаба! Як ти смієш так розмовляти з мамочкою? А я, чого я тільки не роблю задля тебе!

— Якщо це так, то чого ти торгуєшся зі мною і не даєш ні шоколадок, ні цукерок?

— Добре, на цукерки, шоколадки я тобі куплю, тільки гляди мені, щоб татко про це ані-ні!..

— Можеш бути певна, що від мене він ні про що не дізнається. Але він уже все одно знає, бо підслуховує під дверима.

— Звідки ти знаєш?

— Як звідки? Ви ж самі казали, що у вас рівні права. Ти підслуховуєш і він підслуховує. А от мені важче, ніж вам: я повинен слухатись вас обох...

Я входжу до кімнати. Дивлюсь на дружину. Вона дивиться на мене. Джіджел дивиться на нас обох.

— Джіджел, марш з кімнати! — кричить дружина.

— Джіджел, сюди до мене! — наказую я.

— Скажіть, будь ласка, що я повинен зробити раніше?

— Геть звідси!

— Стій тут!

Дитина швидко орієнтується в складній ситуації і слушно знаходить нейтральне місце — поріг. Джіджел не вийшов з кімнати і не залишився в ній.

— Хай вийде, — роздратовано вимагаю я. — Він не повинен слухати наші розмови.

— Ні, хай залишається і слухає, як ти поводишся зі мною. Ти вчиш його шукати іншу мамочку.

— Не я його вчу, а він мене!

— І ти погодився?! Чудове виховання!

— Щодо виховання, то прошу тебе не втручатися.

— Так, чудове виховання шоколадками. Такі методи виховання зроблять дитину діабетиком.

— А як ти його виховуєш? Цукерками з начинкою! Джіджел, іди геть!

— Стій тут, Джіджел!

— Ну, татуню, ну, мамуню!

— Чого тобі? Чого ти рюмсаєш?

— Татуню, ти дав мені дві шоколадки. Візьми їх назад. А ти, мамуню, забери свої цукерки. Ось вони! Все! Тепер я можу знайти собі такого тата і таку маму, які мені до смаку.

— Ах, ти, нікчемо! Куди ти, Джіджел, ти куди?

— За двері! Я краще підслуховуватиму. Як ви. Бо ви самі казали, що у всіх у нас однакові права!..

Переклад з румунської.

СЕНАТОРИ НА ПІДЛОЗІ

Високоповажний сенатор від штату Техас містер Ярборо поспішав на засідання сенатської комісії в питаннях торгівлі. Перед дверима до зали засідань він зіткнувся з так само поважним сенатором від штату Південна Кароліна містером Стромом Турмондом.

— Пане Ярборо! — процідив крізь зуби Турмонд. — Повертайте свої голоблі назад!

— Нахаба! — заверещав Ярборо. — Він не пускає на засідання мене, сенатора Сполучених Штатів Америки! Де ж наша золота демократія?!

І скинув з себе піджака.

— Хто це тут дзявулить?! — вигукнув містер Турмонд.

Та й собі зняв піджака.

Пани почали боротися. Навколо них утворилося коло з респектабельних осіб. Вигуками і посвистами вони піддавали охоти борцям.

Натиснувши, що було сили, Ярборо звалив Турмонда, сів йому на спину і вже роззявив рота, щоб вигукнути переможний клич. Але в цю мить супротивник ухопив бравого вершника за ногу, скинув з себе і так ударив головою об підлогу, що в нещасного Ярборо снопом посипалися іскри з очей. Нижній борець не зміг вивернутися і тому почав кусати верхнього борця...

Десять хвилин тривав цей винятковий раунд. Десять хвилин качався по підлозі клубок із сенаторів, аж поки їх не розвели і не поставили на ноги. Сенатор Турмонд обтрусився і сказав гордовито присутнім:

— Жалюгідне цуценя! Воно полізло боротися! Зі мною! А того й не знає, що я пройшов повний курс «протипартизанської боротьби» у Форт-Брагг!

Нагадаємо, що в зловісному Форт-Брагг готують диверсантів, яких потім засилають до волелюбних країн. Нічого казати: хорошою «школою» вихвалявся сенатор від штату Південна Кароліна!

Яка ж причина бійки?

Того разу сенатська комісія мала обговорити питання про взаємовідносини між неграми і білими. А расист Турмонд за всяку ціну хотів зірвати засідання. Він став на дверях і зупиняв тих, хто мав зайти в зал, щоб таким чином позбавити комісію необхідного кворуму.

Цікава деталь: обом сенаторам перевалило за шістдесят. А розуму — чортма!

Мал. Л. КАПЛАНА

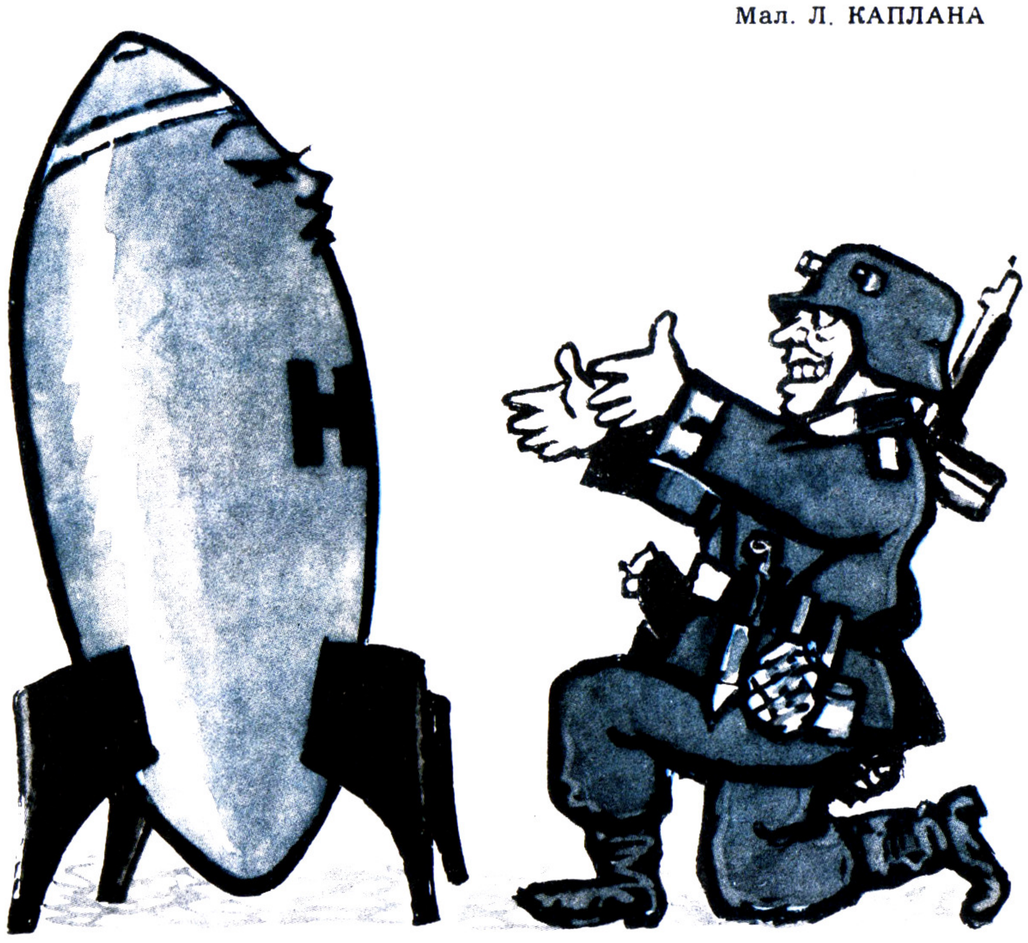

Освідчується в коханні.

НЕ ВСІ ПРИ ДІЛІ

Дітьми, пам'ятаю, робили ми такі штуки. Було згорнеш папірця, обгорнеш його другим, а тоді третім, а тоді четвертим, а вже з самого верху покривається цей паперовий скруцьочок справжньою цукерковою обгорткою і підсовується товаришеві.

Та мало чого в дитинстві не було! Траплялося і не таке витворяти. Тільки чомусь ніхто оті витівки не вважав роботою. Так, пустощі. Але коли таке з серйозним виглядом витворяють дорослі громадяни, це ні в кого любування викликати не може.

У Таращанському відділенні Держбанку, наприклад, мають свої розрахункові рахунки Таращанський плодокомбінат і Лучанський цукрозавод. Так от, плодокомбінатові для виготовлення солодких речей потрібно було 35 тонн цукру, і плодокомбінат одержав наряд на сусідній Лучанський завод. Дилетанти від бухгалтерії можуть подумати, що робиться це дуже просто. Фінансова операція проводиться через Таращанське відділення Держбанку, цукор потрапляє у Таращу, а варення у банки.

Але дилетанти тим і відрізняються від професіоналів, що для них все дуже просто. Навіщо ж тоді існують різні бази з їх численним бухгалтерським штатом?

Перш ніж цукор потрапить у варення чи в повидло, він мусить пройти такий шлях.

Лучанський цукрозавод виставляє рахунок на свою збутову базу. Ця база виставляє рахунок на базу «Укроптбакалія» в Київській облконторі Держбанку і одержує гроші. Та події тільки-тільки розгортаються і до справжнього діла ще далеко.

База «Укроптбакалія» виставляє свій рахунок через облконтору Держбанку на Подільське відділення Держбанку м. Києва, на базу облкооппостачзбуту, яка сплачує гроші «Укроптбакалії».

Переведемо дух і підемо далі.

База облкооппостачзбуту виставляє рахунки через Подільське відділення банку на Богуславське відділення Держбанку і одержує гроші.

До цього місця все йде ніби гаразд. А на Київській облторгбазі облкооппостачзбуту трапилася, як пишуть у газетах, прикра помилка. Тут на інкасо (термін який солідний!) виставляють платіжну вимогу за № 845 на 77786 крб. 71 коп. на Медвинський плодокомбінат за нібито одержаний ним цукор — 100 тонн 500 кілограмів. Гроші списали з рахунку Медвинського плодокомбінату і переказали облкооппостачзбуту. Насправді оті сто тонн цукру одержали три плодокомбінати — Таращанський, Рокитнянський і Медвинський, а гроші стягли з одного — Медвинського.

Воно, коли від паперів голова обертом іде, то можна було б плодокомбінатові приписати рахунок не те що на чужий цукор, а навіть на мідний купорос.

Знову пішли розрахунки, і знову всім є робота. Дружно заплутали, дружно й розплутали. Головне, що всі при ділі. В роботу відразу ж включилося кілька відділень Держбанку.

Після таких результатів хто скаже, що на базах та у конторах фінансові працівники байдики б'ють? Ні в кого язик не повернеться таке сказати. А хай дилетанти не думають, що фінансова робота це таке собі сальдо-бульдо, раз-два і готово.

Хай не кажуть, що Таращанський плодокомбінат міг розраховатися з Лучанським цукрозаводом у Таращанському відділенні Держбанку. Такі прості розрахунки кожен може зробити, а от складні — не кожен. Коли всі почнуть отак просто розраховуватись, що ж тоді робитимуть бухгалтери на отих численних базах? За якими показниками можна буде судити про їхню роботу?

Ні-і, треба, щоб всі були при ділі.

Шкода, правда, що у всій цій історії не при ділі Республіканська контора Держбанку, яка мусила б придивитися до такої бурхливої діяльності деяких баз.

Тим паче, що випадок з лучанським цукром, на превеликий жаль, не можна вважати прикрим винятком. Це узаконена тяганина.

М. БІЛКУН.

Завітаєм по Хоролу

Недавно довелося нам побувати на Полтавщині, у старовинному місті Хоролі.

Зустрілися ми там з привітними, працьовитими хорольцями, бачили, як зводять широкоекранний кінотеатр, комбінат побутового обслуговування. Гуляли під вербами над тихим ставом.

Натрапили ми в Хоролі і на такі картини, якими вирішили поповнити картинну галерею Перця.

1.

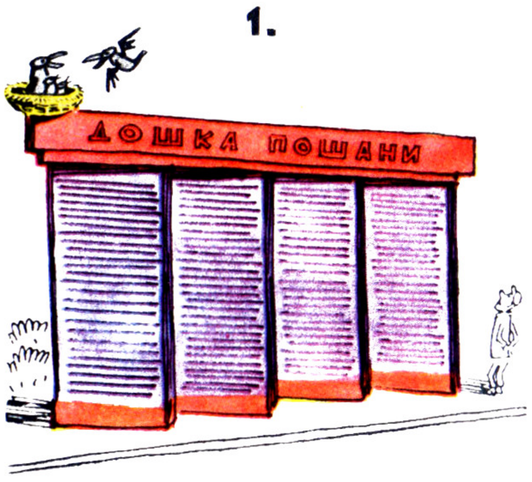

На першому полотні монументальна хорольська дошка пошани. Монументалізм її підкреслює відсутність портретів передовиків. У районі вони є. Ними пишаються земляки. А от фотографій їхніх чомусь і досі не зроблено. Кажуть, що в усьому винна хорольська фотографія.

2.

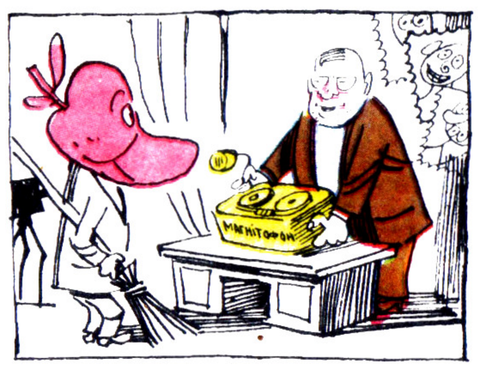

А ось і сам завідуючий фотографією Зіновій Йосипович Баган. На картині — жодної зайвої деталі. Зіновій Йосипович — оригінальний майстер своєї справи. В його ательє кожну фотокартку роблять не менше чотирьох разів — і кожного разу на ній не вистачає якоїсь деталі костюма або фігури. Але докладно про це можна дізнатися лише з «уст народу» — від замовців. Книги скарг Зіновій Йосипович вже понад десять років не держить.

— А всі подяки ми приймаємо тільки усно, — радісно посміхається він і підносить магнітофон.

3.

А це — живе море... калюж в районі вулиць Кобища і Воровського. Ви вдивляєтесь в цю картину і ніби чуєте ритмічне хлюпання хвиль під колесами двох «спецдопомог». Їм тепер нічого не допоможе, крім доброї пари колгоспних бичків.

4.

На цій картині яскраво відтворено почуття і пристрасті, що панують під час прийому у Хорольській міськраді. Ви бачите кабінет секретаря. Тут і приймальня голови і філіал загсу. Спробуйте відгадати цю загадкову картину: хто прийшов сюди зареєструвати своє щастя, хто — покійника, а хто виписати палива чи взяти довідку про народження.

5.

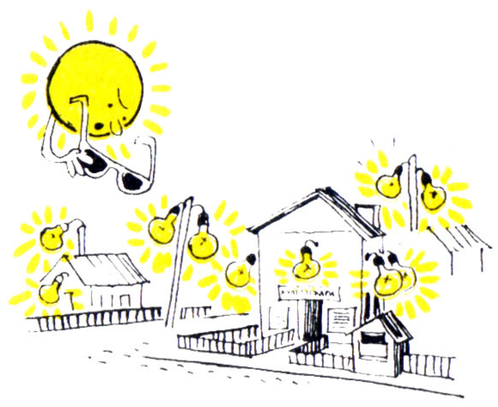

Перед вами одна з центральних вулиць Хорола у ясний сонячний день.

Крім сонця вулицю освітлюють яскраві електролампочки. Вони, як бачите, засліпили навіть сонце, і воно придбало захисні окуляри, щоб, бува, поряд з плямами не з'явилися на ньому ще й зморшки.

6.

На шостому полотні ви з першого погляду пізнаєте типову хорольську картину біля районної аптеки.

Мати несе дитину. У дитини в роті звичайнісінька соска-пустушка вартістю 11 копійок. А в колясці дитяча аптечка, куди входить клейонка, марганцівка, борна кислота, дитяча присипка, клізма тощо.

Все це коштує 4 крб.

Але без такої нагрузки (хоч у вас дома все це вже є) вам соски-пустушки в хорольській аптеці не продадуть.

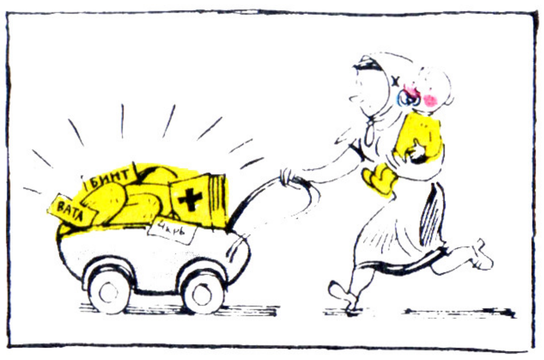

7.

В останній картині хорольської галереї ми бачимо, як проходить робочий день завідуючого засольним пунктом мішторгу т. Гунька. Він саме наливає. Горілчаний брат праворуч заспівує відому пісню «Ростіть, ростіть, огірочки...» В усій картині відчувається палка турбота працівників засольного пункту за переробку майбутнього врожаю овочів.

На цьому ми закінчуємо свою подорож по Хоролу. Тепер збираємось на Хотин, а може, на Люботин, а може... Одним словом, як дорога покаже...

З Перцем по Хоролу мандрували, записували й малювали

Сергій ГЕРАСИМЧУК
та Олег ЧОРНОГУЗ.

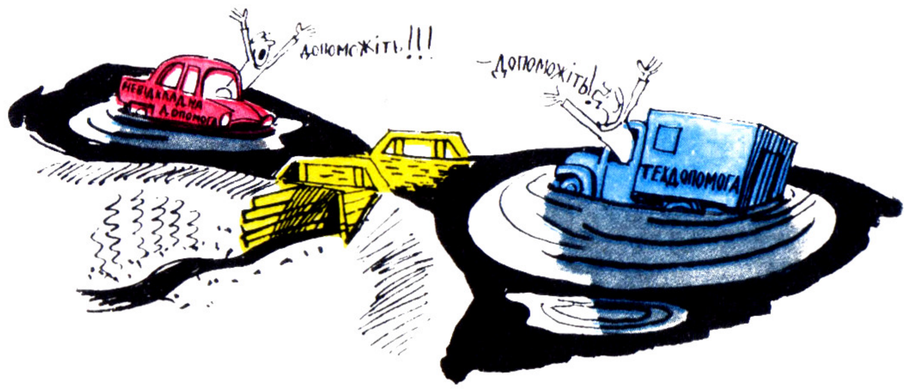

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Ну й технічні у них гравці: ніяк по ногах не влучимо!

ЄСТЬ ЖЕ ТАКІ ЛЮДИ...

Недаром кажуть — на світі усякого трапляється. Виникає, говорять, і сяке і таке.

Ми вам розповімо трохи про таке, а трохи й про сяке-таке...

Починаємо: педагог Федоренко Іван Кононович, який живе і працює у місті Курахове, Донецької області, задумав собі збудувати хатину.

Міська рада одрізала забудовнику ділянку землі і сказала: беріть кредит і починайте.

Педагог Федоренко пішов брати. Взяв. Селидівське відділення будівельного банку хотіло позичити йому тисячу карбованців. Але забудовник подумав і сказав: обійдуся п'ятьмастами.

Як водиться, «зобов'язання» склали і урочисто його підписали. Умови кредиту такі: а) позика видається терміном на сім років; б) перша виплата позики починається з 3 березня 1962 року; в) остання — 3 березня 1969 року.

Хороші, прекрасні умови. Бери гроші, будуй житло і частками поквартально позику повертай.

Добра допомога! Та тільки, одверто скажемо, не в місті Селидове.

Селидівський банк устругнув невеселу контраверсію і навіть позов учинив...

Узяв, значить, Федоренко Іван Кононович п'ятсот карбованців і почав будувати хату. Почав уже вкривати дах черепицею, а йому — стоп! Не вкривай черепицею, ми дах укриємо папірцями!

Першого папірця буйні вітри приперли од керуючої Селидівським банком т. Самусь. Папірець говорив: повертати позику розпочинайте з 1 січня 1962 року.

Незабаром знизився і другий папірець від т. Самусь: повертати позику протягом трьох років!

Третій глас гласив: «Забудовнику, радій! Нараховуємо на тебе пеню!»

Четвертий папірець — № С-168 — сповіщав: «Шановний!.. Що вам путнє снилося? Але снам не вірте, то — химера! Радимо вам: негайно до судового виконавця поспішайте та гроші за пазухою тримайте!»

П'ятий — № 1083 — толерантно закликав: «Сідайте в автобуса й іще разок до судового виконавця жміть. Глядіть, по дорозі грошенят не загубіть».

Шостий папірець під нумером 4/І прилетів від самого заступника керуючого Донецькою обласною конторою будівельного банку т. Тутлаянця.

Заступник керуючого на високих тонах радив забудовнику: «Повертайте позику в три роки! Не стісняйтеся!»

Іван Кононович Федоренко написав до республіканської контори будівельного банку — поясніть! Давали ж позику на сім років!

Республіканська контора листом № 16-10 усім пояснила: позика забудовнику Федоренкові видана на сім років. Дотримуйтеся закону!

Але де там!

Єсть же такі люди, що, коли їм якась каверза стукне в голову, то ніяка логіка не підсобить.

Ол. КОВІНЬКА.

РЕПЛІКА

Наламали дров

Не можна не привітати Харківський облкниготорг, який вирішив прислужитись українській поезії і звернувся з листом до викладачів літератури, учнів старших класів, слухачів училищ, технікумів, народних університетів, студентів, літературознавців, книголюбів та любителів поезії. У своєму листі, віддрукованому на ротаторі в кількості 2000 примірників, облкниготорг повідомив, що в магазині «Знання» є у продажу «Антологія української поезії в 4-х томах». В листі досить детально описується, скільки сторінок тексту в томах, які красиві портрети авторів та цікаві життєписи. А потім подається чималенький список авторів, твори яких є в антології.

Пробачимо авторам рекламного листа те, що в родовому відмінку однини вони вперто не хочуть відміняти прізвища поетів, які закінчуються на «ко», і пишуть: «В антології представлені твори Шевченко, Грінченко, Франко, Усенко, Масенко, Воскрекасенко, Дорошко, Герасименко, Малишко, Воронько, Ющенко, Руденко».

Та, як кажуть, чим далі в ліс, тим більше дров. Так, у листі повідомляється, що в антології представлені твори Любомира **Дмитренка,** Миколи **Ужника,** Миколи **Нагнібеди,** Дмитра **Павличенка.** Скільки ми не перегортали письменницькі довідники, таких поетів не знайшли. Очевидно, товариші з Харківського облкниготоргу так «перехрестили» поетів Любомира Дмитерка, Миколу Упеника, Миколу Нагнибіду та Дмитра Павличка.

Як бачимо, для вельмишановних працівників Харківського облкниготоргу українська граматика і українська поезія — темний ліс, в якому вони спромоглися наламати чимало дров.

В. ЯЦКЕВИЧ.

НАШ КОНКУРС

Цю афішу нам надіслали кіномеханіки Бобринецького району, Кіровоградської області.

Вони запитують: якою мовою написано на ній назву картини?

Ми теж запитуємо: якою?

Відповіді просимо адресувати: Кіровоград, Облкінопрокат.

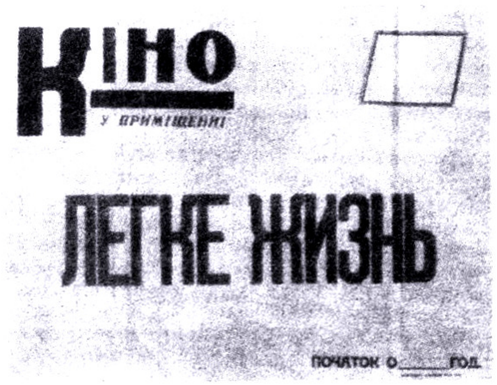

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ «Чим колупати в зубах» — у фейлетоні під такою назвою в № 1 «Перця» йшлося про те, що в республіці не приділяють уваги виробництву зубочисток.

Як повідомив заступник голови Українського раднаргоспу т. Онищенко, після виступу Перця Укрраднаргосп дав вказівку тим раднаргоспам, у віданні яких є перопухові фабрики, негайно налагодити виробництво зубочисток. Так, зокрема, на Чернівецькій пухоперовій фабриці це виробництво вже розпочато. Тут виготовляється напівавтомат, який забезпечить виробництво 100 тис. штук зубочисток щомісяця.

На Київській перопуховій фабриці до кінця року буде випущено 800 тис. зубочисток.

Чорноморський та Львівський раднаргоспи вживають заходів до організації виробництва зубочисток з пера та пластмаси.

★ Про те, як завідуючий Тячівським райвідділом культури Кручаниця І. Ю. (Закарпатська обл.) використовував для особистих потреб пересувний автоклуб, розповідалося у фейлетоні «Персональний клуб» («Перець» № 2).

Секретар Тячівського райкому КП України т. Шмайло повідомив редакцію, що фейлетон було обговорено на партійних зборах первинної парторганізації райвиконкому. Факти, наведені у фейлетоні, ствердились.

На т. Кручаницю накладено партійне стягнення, а автоклуб передано Тячівському районному Будинку культури.

★ У № 3 журналу, в телеграмі ТАП «Пожежна хроніка» повідомлялося, що будівництву Сумського пожежного депо, початого в 1954 році, кінця-краю не видно.

Після виступу Перця керівництво тресту «Сумсільгоспбуд» взяло цю будову під спеціальний контроль.

Розроблено уточнений графік проведення будівельно-монтажних робіт. Депо з упорядкованою територією навколо нього намічено здати до 20 травня цього року.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

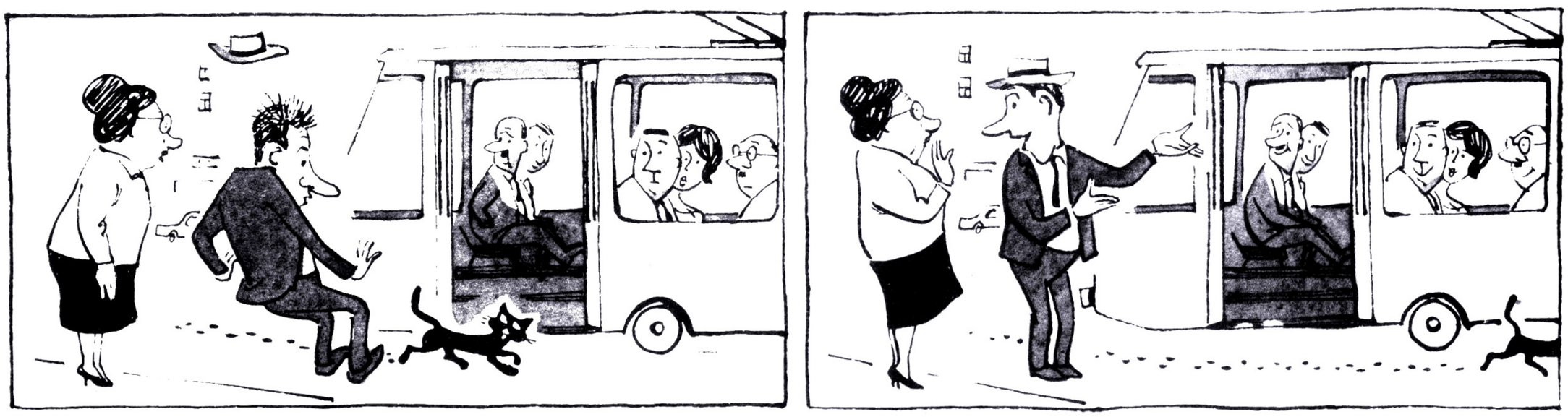

Чемність мимоволі.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

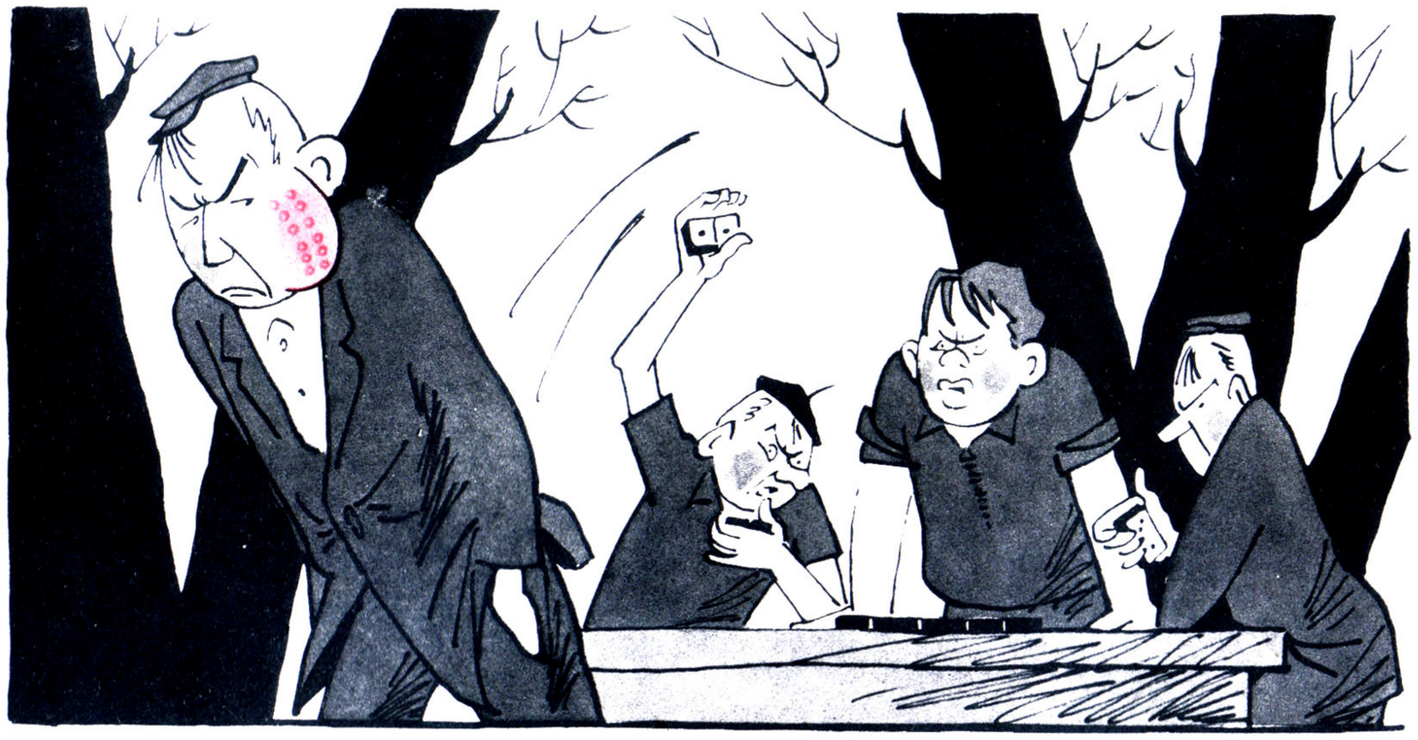

Припечатав.

НЕВСТИГАЮЧІ

Лунко продзеленчав дзвоник...

На шкільному подвір'ї недружно протупало кілька пар ніг...

Деякий час у тісній низенькій класній кімнаті чулися відсапування і охання, а потім все стихло. У клас зайшов учитель.

Із-за парт врізнобій пролунало:

— До-обри-ий де-е-ень!

— Чому так неорганізовано? — замість відповіді на привітання, суворо запитав учитель. — Ось ви, наприклад, — показав він на задню парту — «Камчатку».

Заскрипіла кришка, і з-за парти несміливий голос:

— Давно вчився... Трохи забулося.

— А про школу забувати не можна. Ніколи! — зауважив учитель і розкрив класний журнал. — Темою сьогоднішнього уроку є шкільне будівництво,—оголосив учитель і окинув поглядом клас. — Метод уроку — опитування. Почнемо.

Першим до дошки вийшов начальник обласного управління капітального будівництва Володимир Федорович Нікулін...

— Значить, так, — опустивши очі долу і ховаючи від учителя шпаргалку, почав Володимир Федорович, — як єдиний замовник на будівництво шкіл, я скажу: ведемо зараз 11 об'єктів. Їх треба закінчити до нового навчального року... Хоч плану першого кварталу й не виконали, але надалі постараємось... Та ви ще спитайте он тих, підрядчиків!

Ніби передчуваючи щось недобре, керуючий трестом «Житомиржитлобуд» т. Грузький зробив вигляд, що ретельно студіює урок.

— Прошу, Петре Климентійовичу! — розгадав хитрий маневр керуючого досвідчений учитель. — Ви вже більш конкретно зупиніться на цьому питанні.

— Я коротенько про кожен об'єкт, — почав Грузький, спершись руками на парту, ніби на трибуну. — От будуємо ми школу в селі Андрушках Попільнянського району. Торік ще розпочали. Скажу вам, що зробили чимало — уже з землі вилізли і небо той...

— Отже, школа там у нинішньому році буде? — поставив навідне запитання учитель.

— За планом, то воно звичайно, а як діло покаже? Словом, постараємось, може, якраз і той. Тепер будуємо ми ще школу в с. Мала П'ятигірка Андрушівського району. Там теж котлован уже є, і в котловані дещо є. Хочете, навіть можу намалювати на дошці план розміщення класів...

— Що ви нас водите по котлованах, — перебив учитель. — Назвіть школи уже збудовані.

— Не можу. Це важко! — почухав потилицю Петро Климентійович.

— Діти!.. Тобто, товариші! Хто знає, підніміть руку.

У класі хтось важко зітхнув. Не піднялась жодна рука.

— Погано! — сказав учитель і почав виставляти оцінки в журналі. — Бачу, будете ви мати екзамени на осінь, а може, котрийсь і на другий рік залишиться. Біда мені з цими невстигаючими!..

Щось ви не туди загнули! — переб'є читач. — Хіба таке було? Хіба могли отаких солідних людей та раптом — до дошки?

Що ні, то ні. Не було. Це ми тільки уявляємо собі, як би пройшов урок на згадану вище тему, коли б зібрати і посадити за парти житомирських будівельників. Ото б уже наслухались, ото б уже двійок було у щоденниках!

Почули б ми сумну розповідь про те, як у селі Карвінівці Дзержинського району ще в 1957 році школу почали будувати. Довго, з потугами будували. Потім законсервували і аж нині за неї взялися. Замість міжколгоспбуду новий господар прийшов на стару споруду — БМУ-2 тресту «Житомиржитлобуд». Оглянули будівельники ту споруду та й прийшли до висновку: «Все треба ламати та знову з самої землі-матінки починати!» Виявляється: і фундамент закладено не такий, і якась світла голова не додумалась ізоляцію покласти... І пішли діла... заднім ходом.

* * *

Описаного уроку з будівельниками, як ми вже сказали, не було. А може, він усе-таки відбудеться. Інакше невстиганню у шкільному будівництві не запобігти. Будуть другорічники.

Житомирська область.

І. СОЧИВЕЦЬ,
спецкор Перця.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія:

М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Адреса редакції: **Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.**
Тел. Г-18-2-12, Г-18-3-46, Г-18-3-79

Журнал «Перець» № 11 (550) (на украинском языке).

Підписано до друку 19. V. 1965 р.
Папір 70×108⅛=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 08040. Зам. 02296. Тираж 500.000 прим.

Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна», Київ, Брест-Литовський проспект, 94.

Відсканував Любомир Олійник, опрацював Олег ЛЕСЬКІВ для спільноти: http://perec-ua.livejournal.com

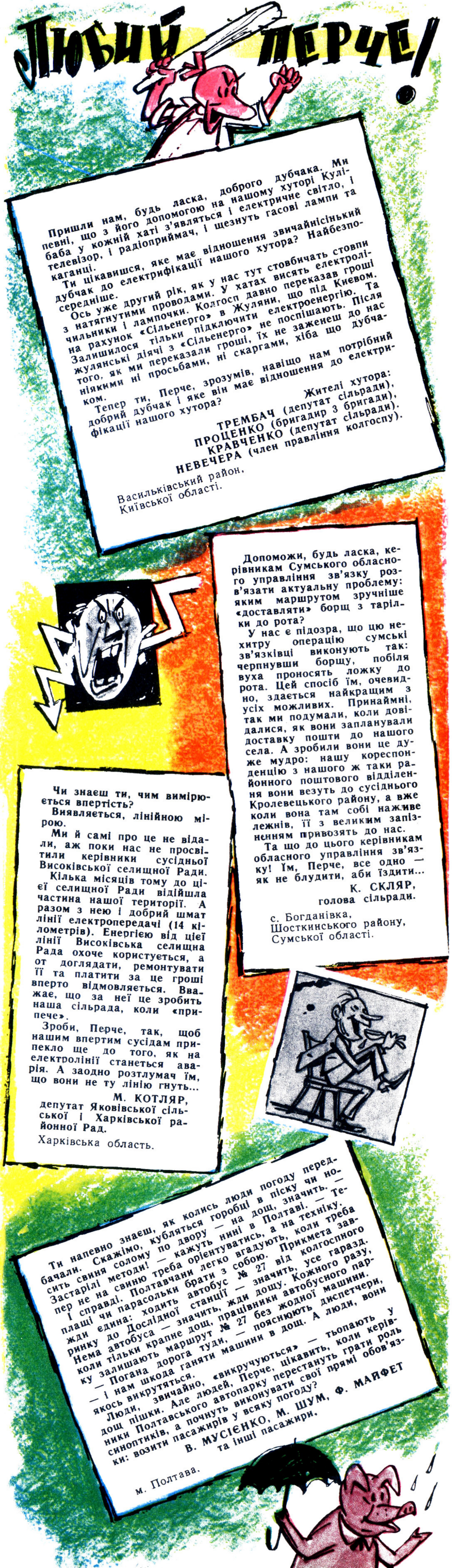

Індекс 74393

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Пригоди на лоні природи

О, господи! І тут вікна б'ють!

Таскаєш? Цікаво перевірити б, звідки?

Де мій огірок подівся?

Оце колектив! Як у нашому тресті після скорочення штатів.

Ось, хлопці, й закуска є!!

Сьогодні на порядку денному:
1. Доповідь: Як краще провести вилазку.
2. Дебати.
3. Поточні справи.

Дорога, ану скажи, який тебе комар укусив?

Мені не дозволяють, так хоч ти постріляй, синку!

Полювання заборонено!

Тату! Ковбаска тікає!